

اوچولات Ojoolat

براماما
for moms

اوچولات ۱۰۰٪ خالص به همراه شکلات

مخصوص مامانایی که عاشقانه
دوستشون داریم:

هر چی فکر می کنم می بینم فقط تو بی که از همه
چیزهای خوبی که متعلق به خود خود ته می تونی
بگذری، از تهدیگ ماکارونیت، از تنها سیب سرخی
که تو ظرف میوه مونده، از چند ساعت تفریح با
دوستات و حتی از یه خواب شبانه راحت!
اگه ازم بپرسن فداکار بودن چه جو ریه؟ عکس
تو رو نشون می دم.

أوجولات

اوجولات برامانا

Ojولات for moms

بسته‌ی انگیزشی، آموزشی و توسعه فردی برای مادران
برای قدردانی از آنها که عاشقانه دوستشان داریم :)

«اوجولات برا ماما» دومین بسته از مجموعه «اوجولات» با موضوع مادران است. اولین بسته اوجولات با موضوع دختران در تابستان ۱۴۰۰ تولید شد. اوجولات تلاشی است برای ارائه محتواهای نو، به شکلی جذاب و خواستنی به فرشته‌هایی که در اطرافمان زندگی می‌کنند.

حروف‌های مهم بسیاری هست که باید به دست اهلش برسد، «اوجولات» برای همین متولد شد که این رسالت را به انجام برساند.

دست‌اندرکاران

مدیر تولید: صابر نوری‌محب

مدیر هنری: محمد‌مهدی فتحی

نویسنده: نرگس رنجبران

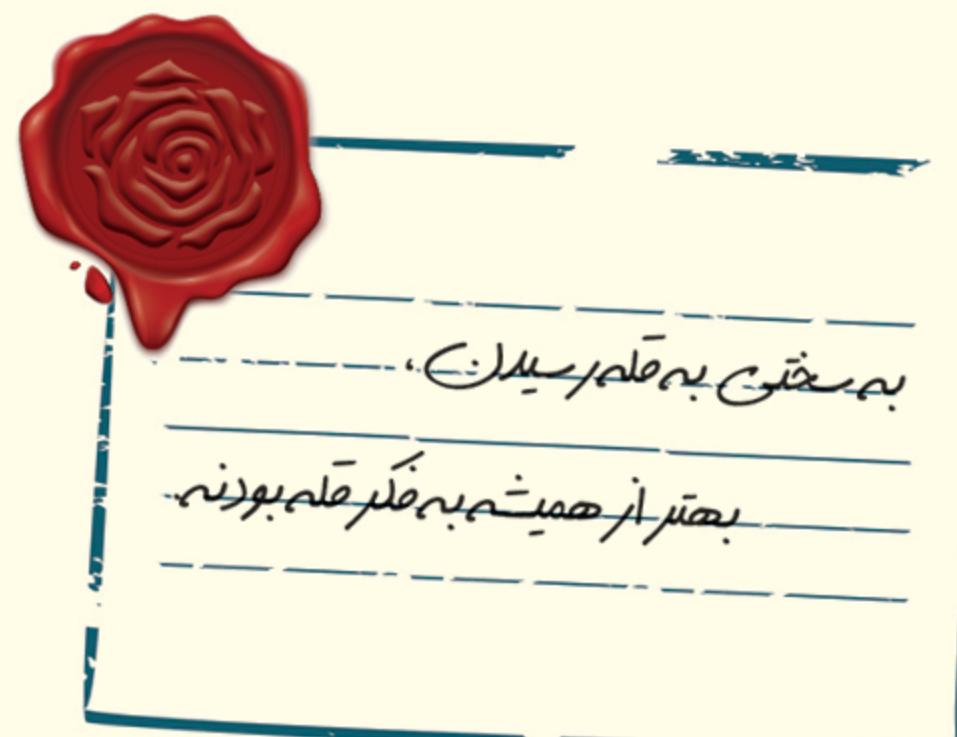
دستیار نویسنده: مهشاد پاکزاد

طراحی و تولید در
استودیو خلاقیت ایران‌نما
iranama.net

مادر بودن مثل از کوه بالا رفته، کوهستانیه
که رشته کوههاش تمومی نداره. تا به خیال خودت
به دامنه بررسی و نفس تازه کنی، یک قله جدید
جلوت سبز می شه. اما حتما خوب می دونی که
تماشای خورشید از بالای کوه چه لذتی داره!

بعضی وقت‌ها فکر می‌کنم خدا از صفت «یالطیف
و یاقوی» اش در تو دمیده.

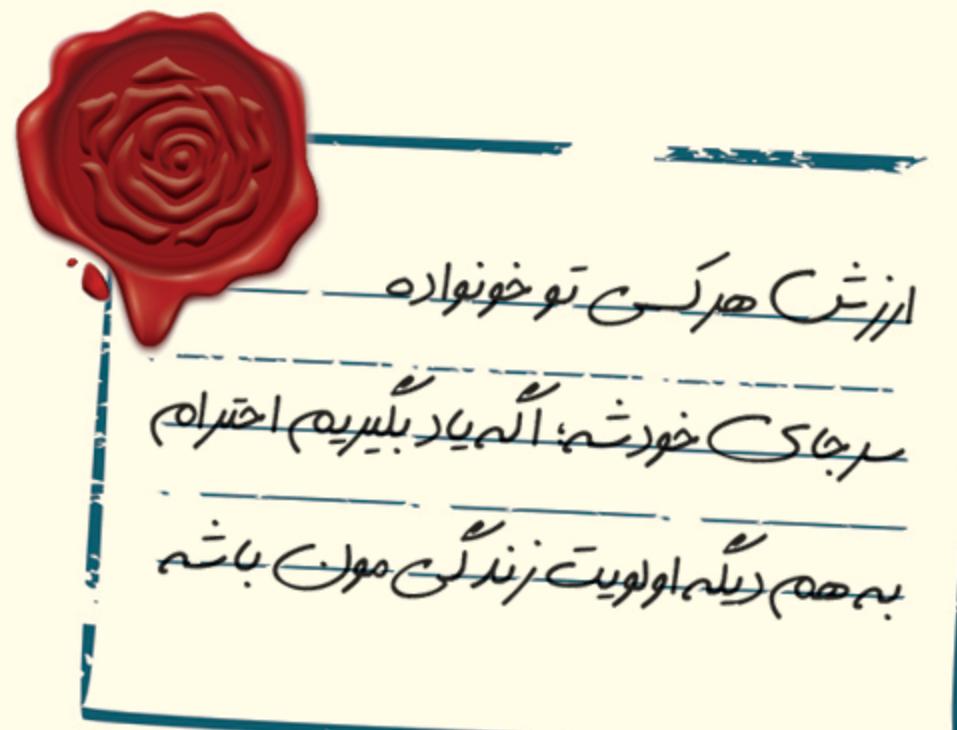
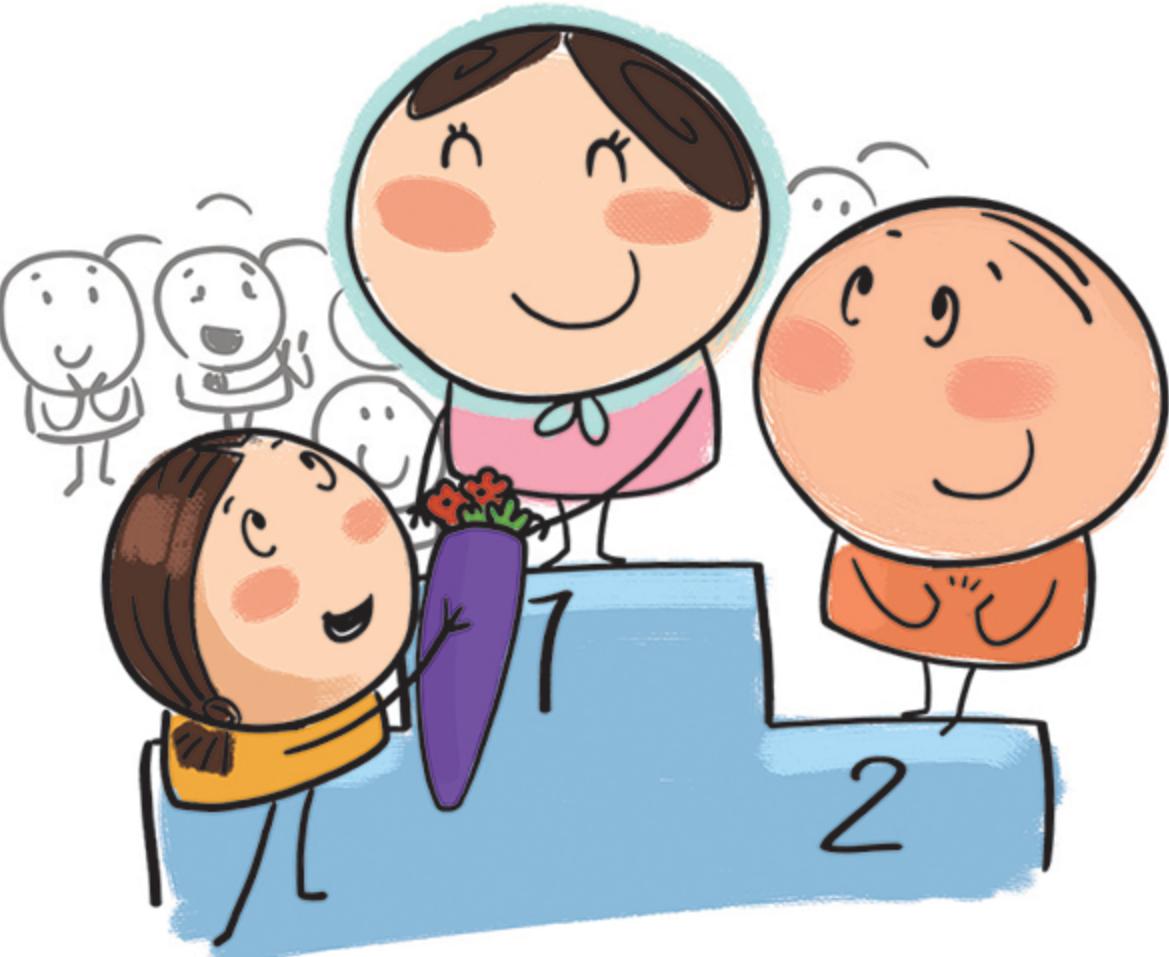
چه کار خوبی باید کرده باشی که پاداشش پناه
و پناهگاه کسی بودن باشه؟

در تعبیر نام بلندآوازه تو نوشته شده:
اصل و اساس هرچیزی. تو ریشه‌ای، ریشه نهال‌های
تازه و کم‌جان.

حوالشی آدم رو از همه چیزهای مهم دور می کنه،
دیگه نمی دونی اصل قصه چیه؟ این چراغهای
کم نور باعث می شن یادت بره نور اصلی متعلق به
آفتابه. اما اصل ماجرا همونه که پیغام آور مهر بانی ها
گفت:

هرگاه در نماز مستحب بودی و پدرت تو را
فراخواند، نمازت را قطع نکن؛ ولی اگر مادرت
تو را فراخواند نمازت را قطع و اجابتش کن.

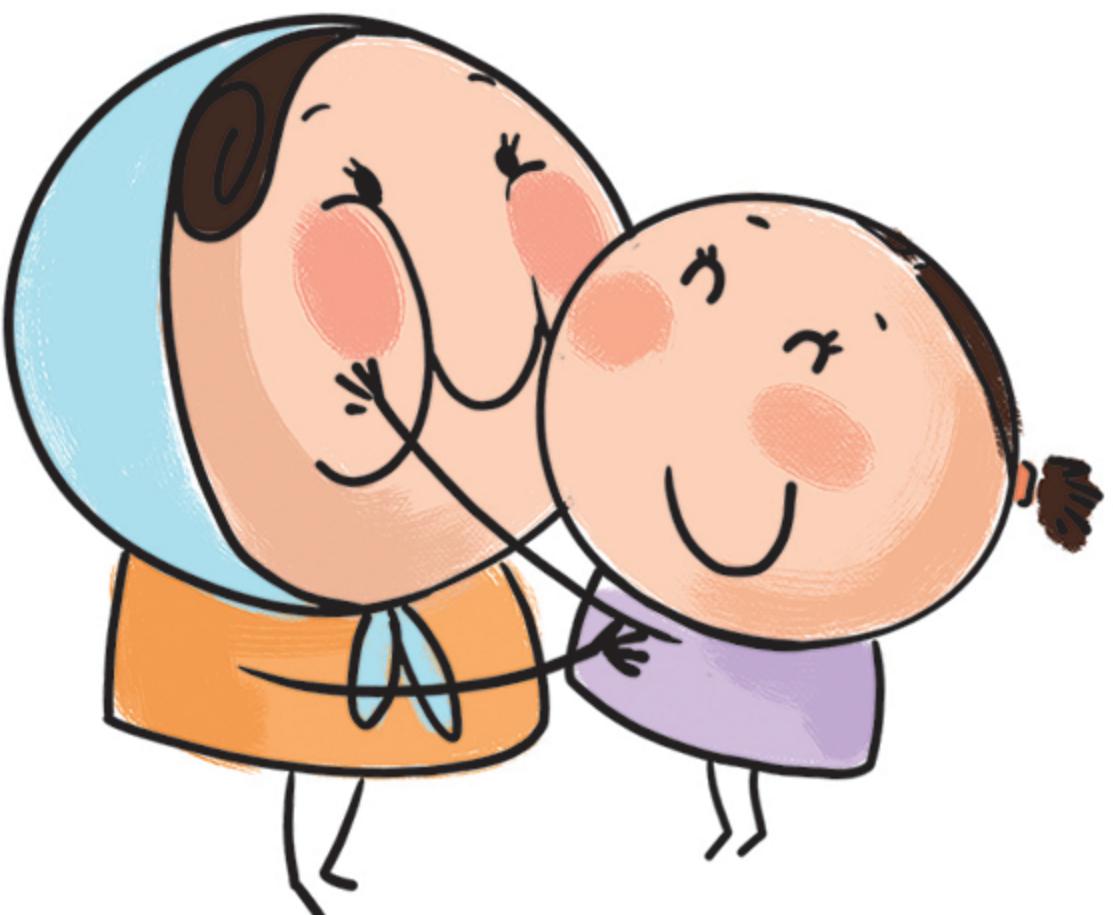
کار کردن توی شرایطی که نه حقوق بگیری،
نه بیمه داشته باشی و نه تعطیلی، سخت و عجیب.
حالا تصور کن سختی کار هم بهت تعلق نگیره
و مجبور باشی هر روز اضافه کاری بمونی و در
عین حال، یکی از حساس ترین و آینده ساز ترین
شغلها رو داشته باشی.

راستش من بعضی وقت ها به زمینی بودن شک
می کنم، آخه خیلی شبیه ابر قهرمانی!

وقت شاهزادانه
اویس خیام ابر قهرمانی نه
نقش اویس توبیخ رو بزن!

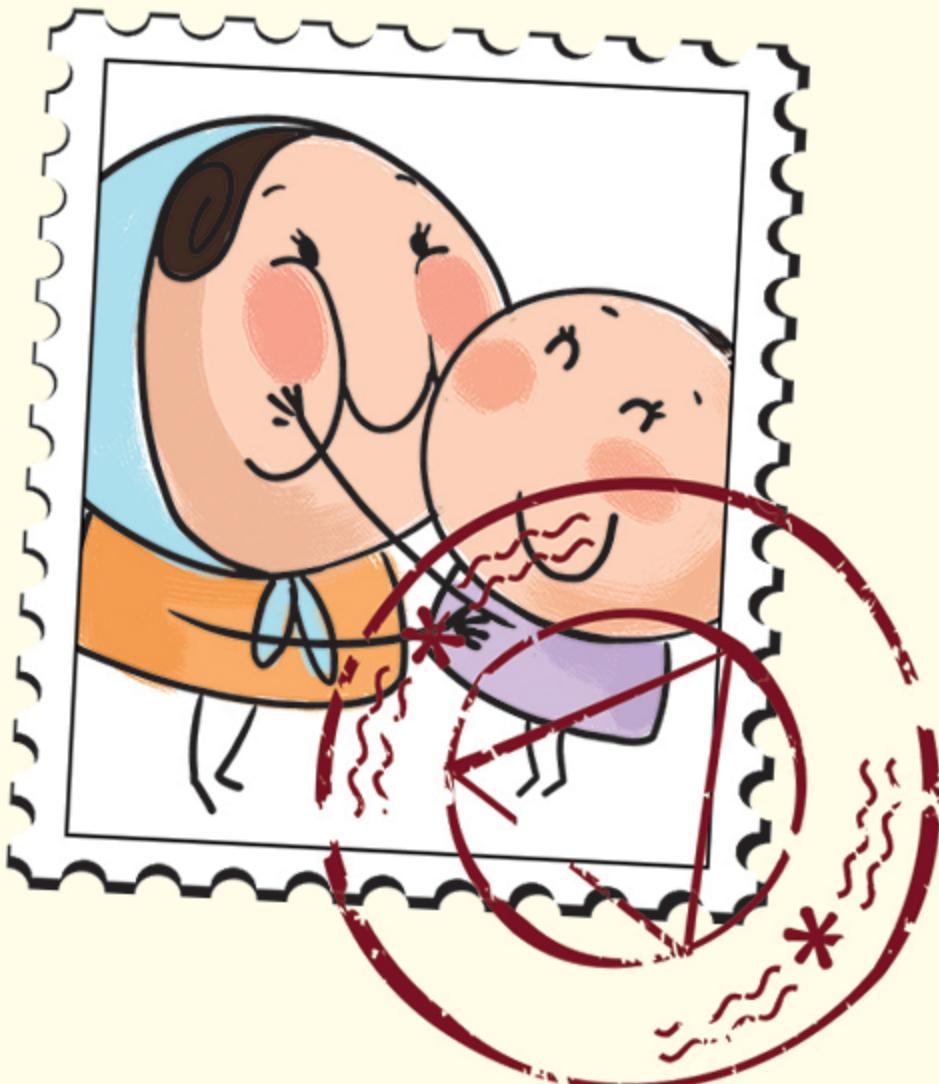

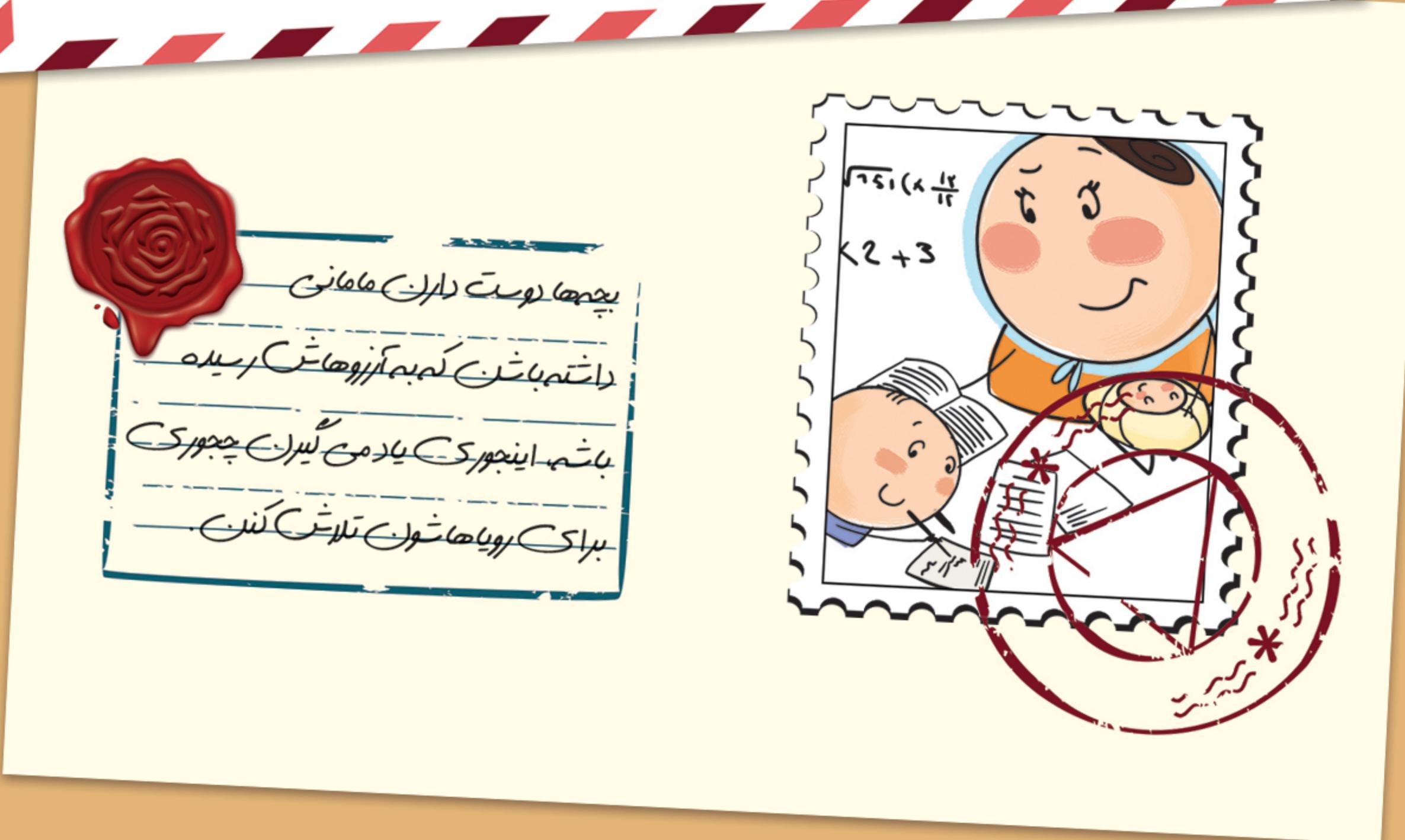
این فیلمایی که مرگ و زندگی مردم یه کشور
می افته دست یه نفر رو دیدی؟ کی باورش می شه
واقعاً بقای نوع بشر توی دست یک نفر باشه؟
اما حقیقت داره، فیلم‌ها رو نمی‌گما، از مادر
بودن حرف می‌زنم. می‌گن انقدر کاری که انجام
می‌دی سخت و حساسه که بقای نوع بشر به تو
وابسته است.

باید دست رو بوسید که انقدر کاربلدی (:)

کشش زنی بر مامان اداره من می‌کرد
همچیزی بینوارش و به بیوان
چیزی نبات حل می‌شد

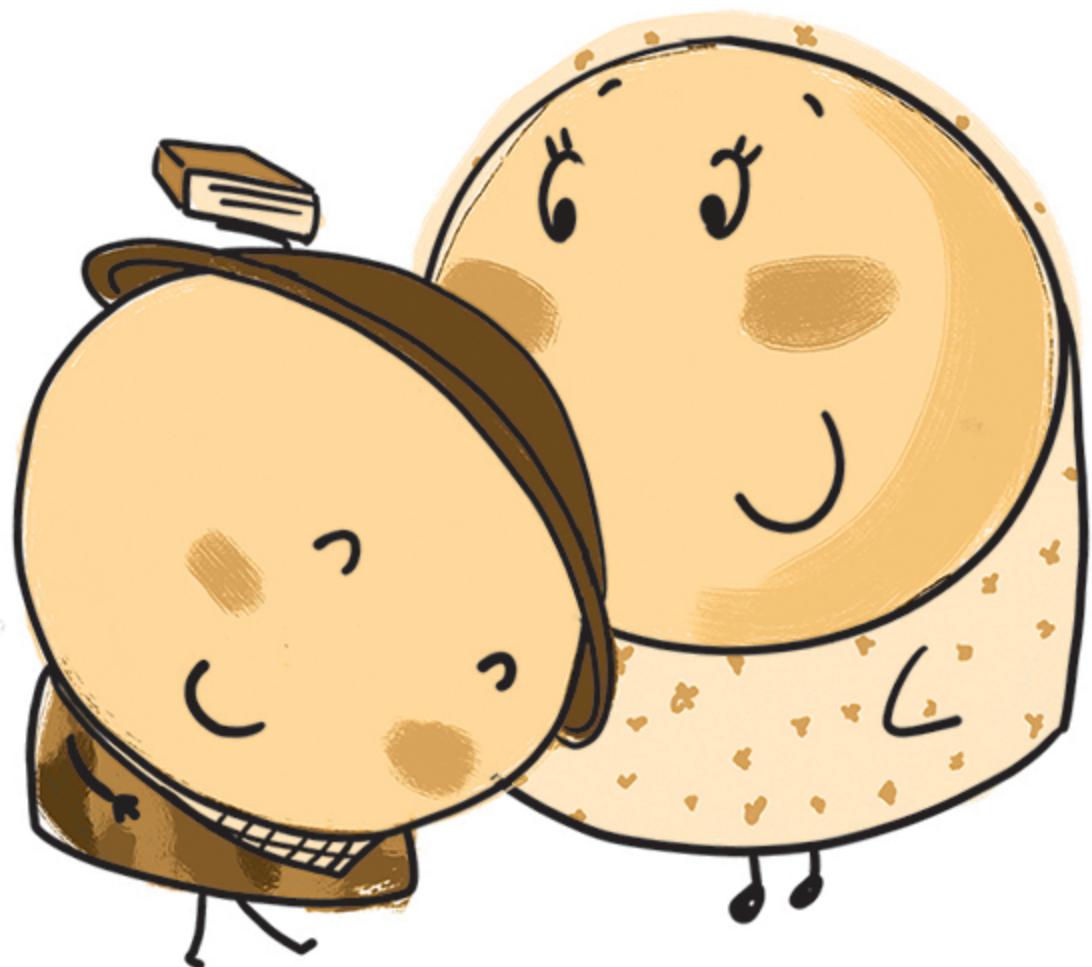

هرچی فکر می کنم می بینم فقط تویی که از همه چیزهای خوبی که متعلق به خود خود ته می تونی بگذری، از تهدیگ ماکارونیت، از تنها سبب سرخی که تو ظرف میوه مونده، از چند ساعت تفریح با دوستات و حتی از یه خواب شبانه راحت! اگه ازم پرسن فداکار بودن چه جوریه؟ عکس تو رو نشون می دم.

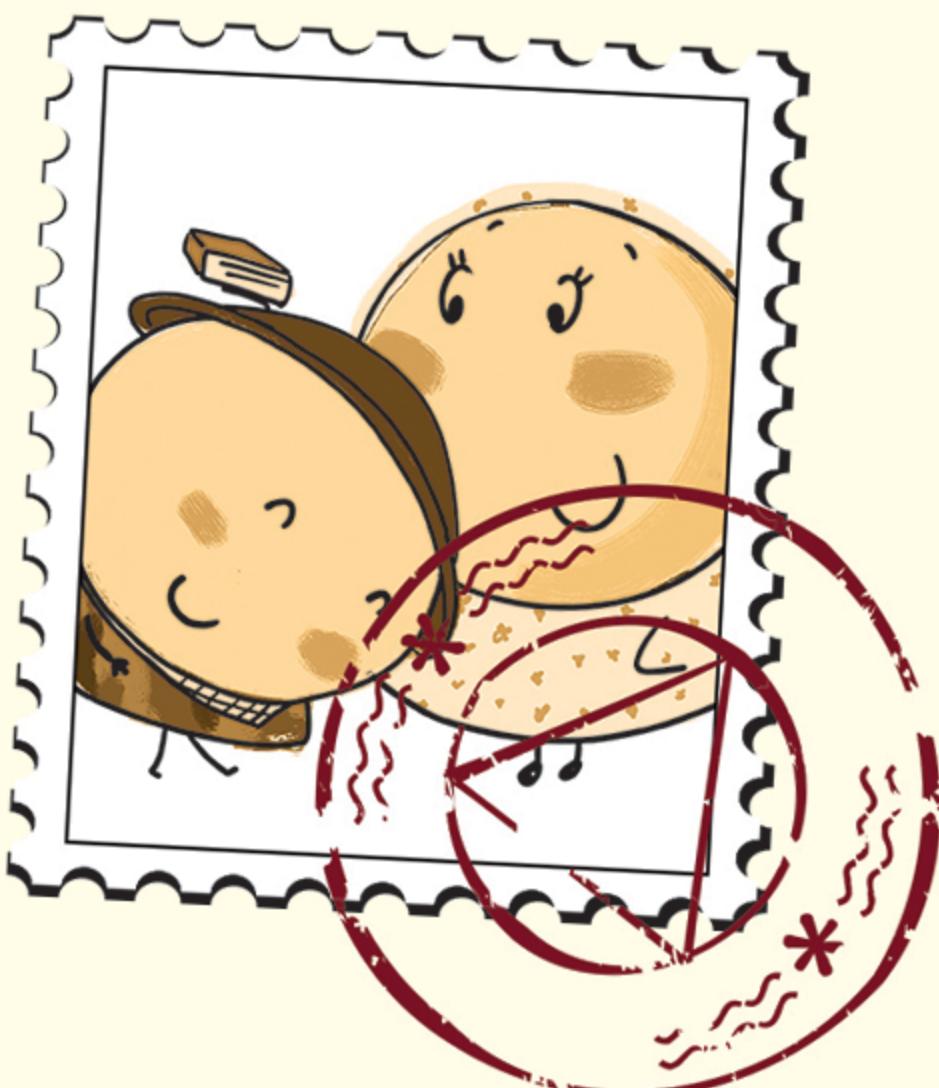
هنوژم می تو نی مثل همون روزهایی که نسل های
قبلیت قدم به خیابون گذاشتند و قد علم کردن
در مقابل توپ و تانک دشمن، تبدیل به یک منبع
ناتمام برای قدرت بخشی بشی.

شاید این چیزی که می گم رو کمتر شنیده باشی
اما خیلی وقت ها مردهای این سرزمین قدرتشون
رو بدهکار مشت های گره کرده تو هستند.

حقیقت رو شفَّلن

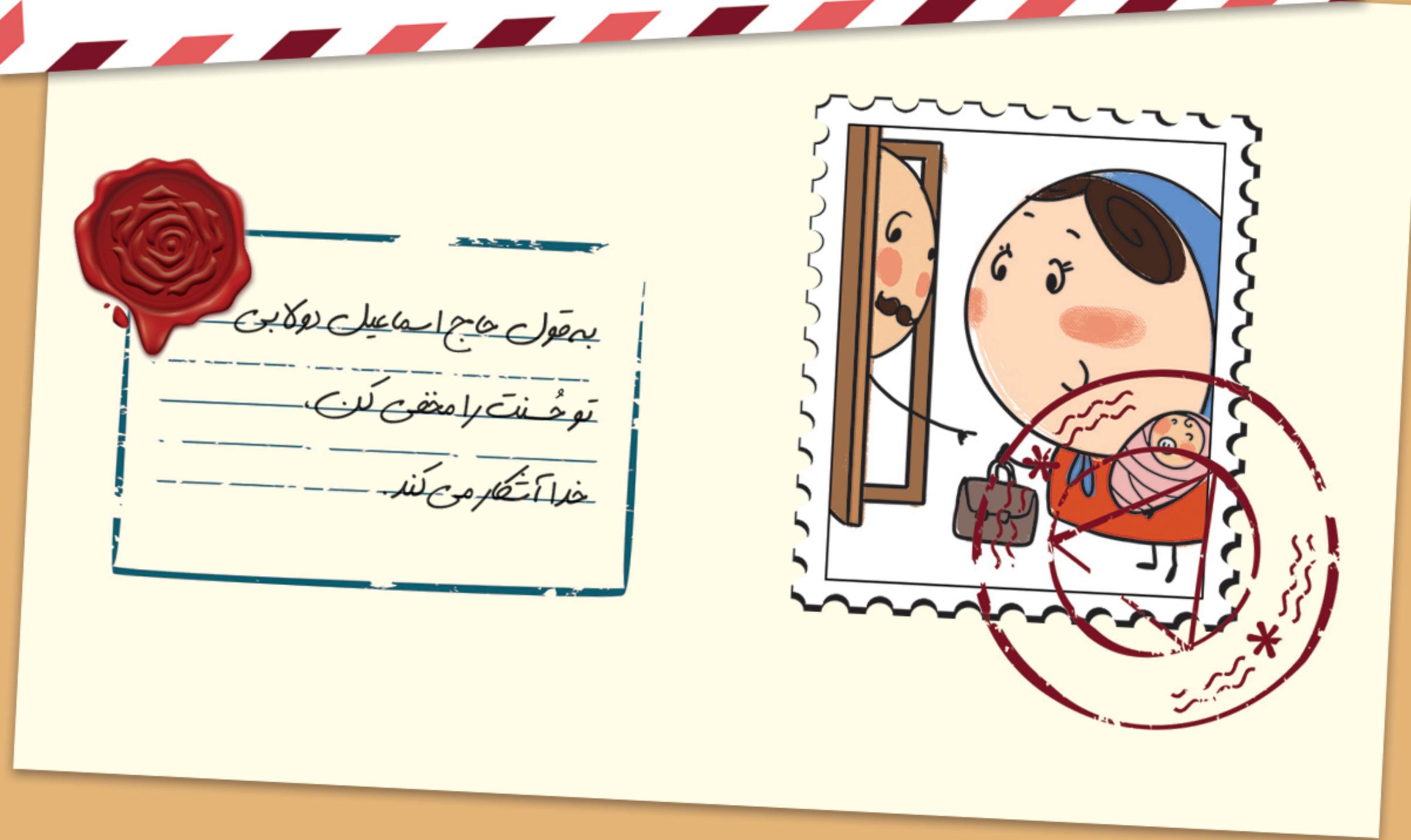
و آنچه از براش مبارزهَلن

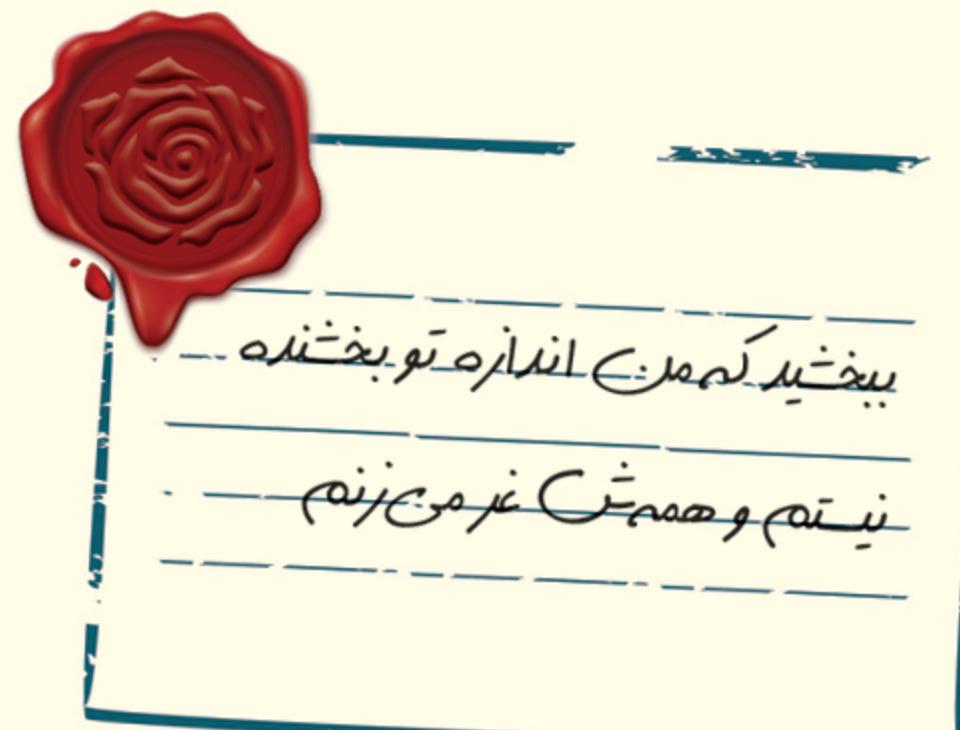

بعضی وقت‌ها هرچی تلاش می‌کنی دیده نمی‌شه.
انگار هیچکس متوجه حمایت‌های بی‌دریغ و
مداومت نمی‌شه و یه جورایی «همه‌چیز» به اسم
یکی دیگه تلوم می‌شه. مثل کارایی که تو توی
خونه انجام می‌دی در مقابل کاری که همسرت
بیرون از خونه انجام می‌ده.

امیرالمومنین (ع) عزیز فرمود: خدا یا کسی که
به وسیله تو شناخته شود، گفتم نیست.

از تمام لحظه‌های سخت این دنیا، عاشق وقتایی
هستم که عمدًا خودت رو به فراموش می‌زنی.
بعضی وقت‌ها فکر می‌کنم به جز خدا فقط
تویی که می‌تونی طوری بیخشی که انگار از اول
چیزی نبوده. اگر ذره‌ای از «کریم الصفح» بودن
خدا رو بشه تو وجود یکی از آدم‌های این دنیا
دید، اون آدم تویی مامان :)

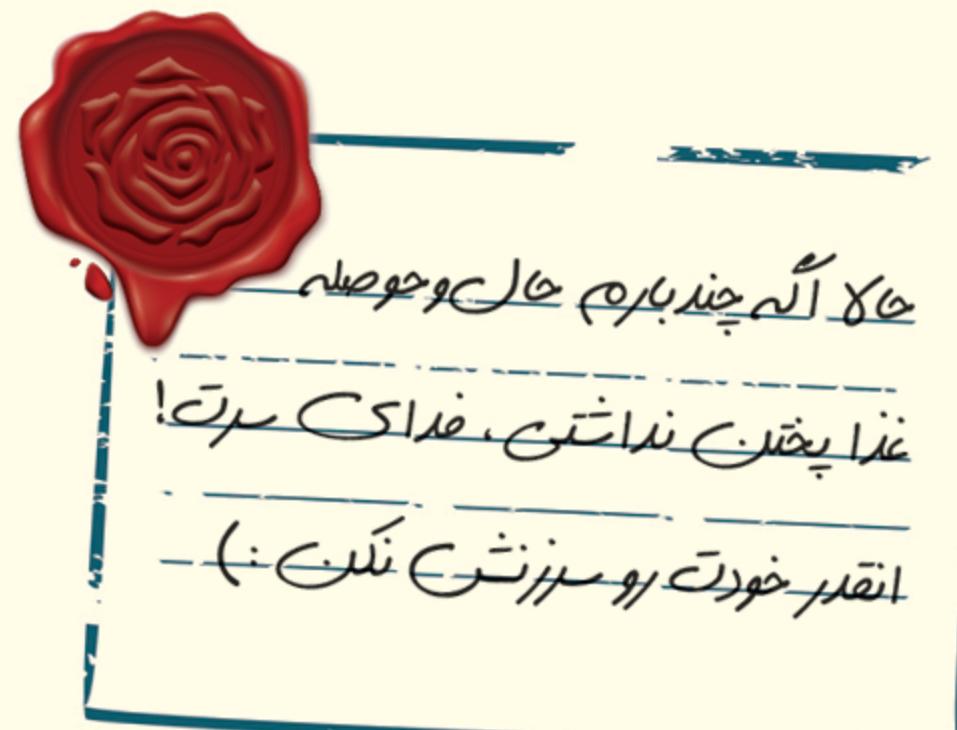

دیگه دوره و زمونه اینکه می‌گفتن مدیریت
تو خون مردهاست گذشته. حالا به همه ثابت شده
که خیلی از کارها بیشتر از زور بازو به تدبیر و
ظرافت نیاز داره! نمی‌خوام بحث و کشمکش‌های
قدیمی رو باز کنم فقط می‌خوام بگم که از
فطرت غافل نشو؛ از قدرت اندیشه و تدبیری که
خدا در وجودت قرار داده.

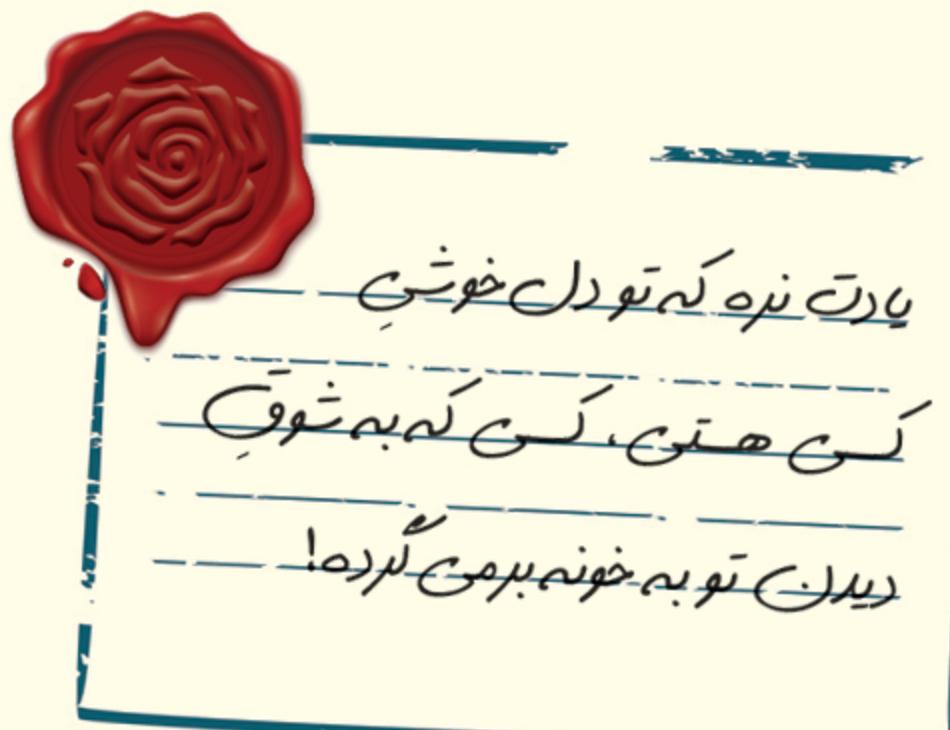
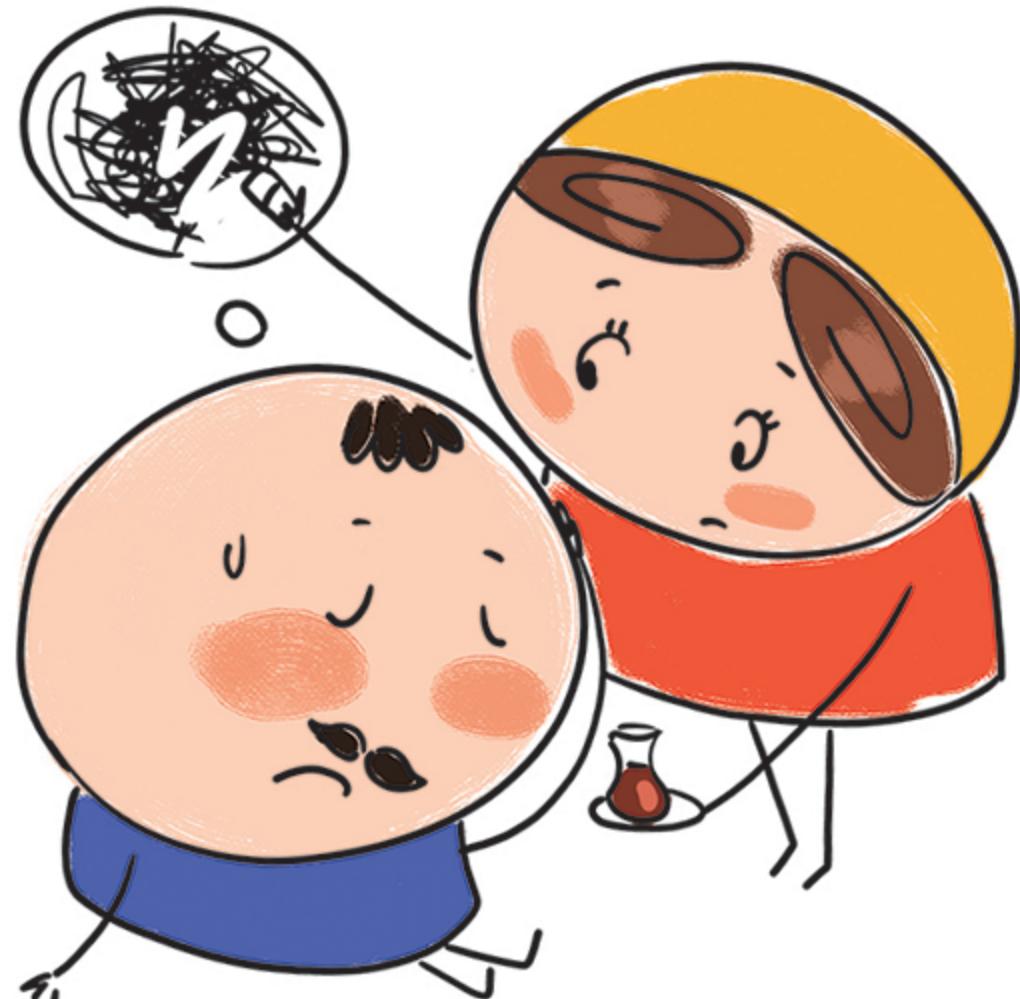

غذا پختن، ظرف شستن، ریختن لباس‌ها تو
لباس‌شویی، کمک به انجام تکالیف بچه‌ها،
ریختن دوتا چایی داغ و خیلی کارهای دیگه
رو الزاماً نباید خانوم خونه انجام بده؛ حتی اگر
تمام روز تو خونه بوده.

بیاین بهم قول بدیم همه این کارهای ساده
«وظیفه» زن و «لطف» مرد نباشه؛ وظیفه هردو نفر
باشه. قبول؟

برخلاف تصور خیلی هامون یه لحظه‌هایی تو زندگی هست که آقایون نسبت به خانم‌ها خیلی شکننده‌تر و حساس‌تر می‌شن. تو این لحظه‌ها فقط یه زن می‌تونه مرهم زخم‌هاشون باشه و بذر امید رو تو داشون بکاره. اصلاً می‌گن مردها تا آخر عمرشون یه پسرچهن که همیشه نیاز به مراقبت داره و خب مراقبت کردن از پسرچه‌های ۲۰ سال به بالا واقعاً کار سختیه:)

تعریف آدمها از آزادی هر روز سخت تر و
پیچیده تر می شه، انقدر سخت و پیچیده که دیگه
نمی تونی درست رو از غلط تشخیص بدی.

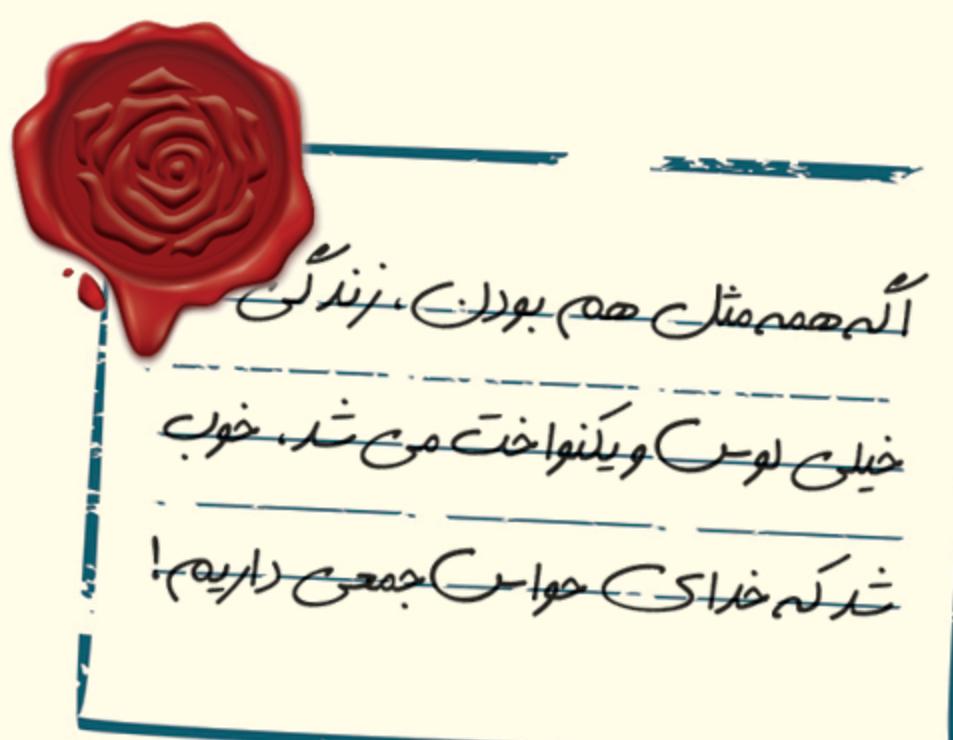
به نظرم زنی که به حقوق خودش آگاهه خیلی
قوی تراز زنیه که فقط حرفهای بقیه رو طوطی وار
تکرار می کنه. شاید لازم باشه هر لحظه از
خودمون بپرسیم: این جایی که وايسادم، جای
درستیه یا باید حرکت کنم؟

تفاوت‌های مرد و زن انقدر زیاده که انگار هر کدام متعلق به یه سیاره جدان. مثلا همو نطور که تو متوجه تغییر نوع نگاه همسرت می‌شی ممکنه اون حتی متوجه تغییر چیدمان خونه نشه.

برای دوری از تنفس تو چنین شایطی اول باید تفاوت‌ها رو بشناسی و بعد صبورانه به استقبالشون برسی.

طراحی و تولید در استودیو خلاقیت ایران نما

i r a n a m a . n e t